U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **P. P.**, proti žalované: **Kancelář prezidenta republiky**, se sídlem Praha 1 – Hrad, proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 2. 2012, čj. 850/2012, o námitce podjatosti vznesené žalobcem,

takto:

Soudci specializovaných senátů správního soudnictví Městského soudu v Praze **nejsou vyloučeni** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 A 37/2012.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Vedoucího Kanceláře prezidenta republiky ze dne 23. 2. 2012, čj. 850/2012, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky ze dne 10. 2. 2012, čj. 850/2012. Žaloba je u tohoto soudu vedena pod sp. zn. 3 A 37/2012.

[2] Žalobce v žalobě současně vznesl námitku podjatosti všech soudců městského soudu a požádal, aby o věci rozhodl jiný soud. Podjatost soudců spatřuje v tom, že předsedou městského soudu je JUDr. Jan Sváček, který je *„představený“* všech soudců městského soudu. Je zde možnost, že by soudci městského soudu mohli být ve věci ovlivňováni *„pro jasnou a veřejnou velkou náklonnost prezidenta Václava Klause k JUDr. J. Sváčkovi.“* Podle žalobce je vše doložitelné návrhem JUDr. J. Sváčka na post ústavního soudce. Z toho pak plyne, že by JUDr. J. Sváček sám či jeho podřízení byli ve věci zaujatí. Proto v takovém řízení není zajištěno rovné postavení žalobce a žalované.

[3] Žalovaná ve svém vyjádření odmítla důvodnost uplatněné námitky, neboť žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti vztahující se ke Kanceláři prezidenta republiky. Proto rovněž nesouhlasí s delegací věci na jiný soud.

[4] Předsedkyně senátu městského soudu, jemuž věc připadla k vyřízení podle rozvrhu práce, posléze věc postoupila k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil vznesenou námitku podjatosti vůči všem soudcům specializovaných senátů správního úseku Městského soudu v Praze a dospěl k závěru, že není důvodná.

[6] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována.

[7] Rozhodování o věci nestranným a nezávislým soudcem je jedním z pilířů práva na spravedlivý proces. Kategorie nestrannosti soudce má přitom subjektivní i objektivní rovinu. Nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní vztah soudce k projednávané věci. Při posuzování námitky podjatosti je však třeba nestrannost vnímat i z hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezaujatosti soudce v konkrétním případě. K vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí věci může v zásadě dojít teprve tehdy, když je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat (srov. nález Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01).

[8] Požadovaný intenzivní vztah soudců k dané věci či účastníkům řízení nelze z žalobcova návrhu seznat.

[9] Žalobce nevznesl námitku podjatosti vůči konkrétnímu soudci či soudcům správního úseku městského soudu. Neuvedl žádné konkrétní důvody subjektivní povahy pro vyloučení soudců. Důvody podjatosti – v podstatě objektivní povahy - však shledává ve vztahu všech těchto soudců k předsedovi městského soudu a ve vztahu prezidenta republiky k předsedovi městského soudu.

[10] Prezident republiky se z pozice své funkce nepodílel na vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalované. O žádosti o poskytnutí informace rozhodovala žalovaná jménem ředitele Odboru politického a tajemníka prezidenta republiky; o zamítavém rozhodnutí o odvolání rozhodoval Vedoucí kanceláře prezidenta republiky. Prezident republiky je povolán k navrhování kandidátů na funkci ústavních soudců (čl. 84 odst. 2 Ústavy České republiky ve spojení s § 6 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu). Přitom je přirozené, že některými z těchto kandidátů budou pro své profesní zkušenosti i soudci či soudní funkcionáři. Proto sama skutečnost, že prezident republiky navrhl předsedu městského soudu na funkci soudce Ústavního soudu, nemůže bez dalšího založit pochybnosti o podjatosti všech soudců správního úseku městského soudu. Nelze zde totiž shledat dostatečnou a závažnou spojitost mezi vztahem příslušných soudců k projednávané věci a tvrzeným vztahem k žalované. Žalobcem uvedené nepřímé souvislosti a zcela obecná tvrzení o vztahu prezidenta k předsedovi městského soudu nemohou vést k legitimním pochybnostem o podjatosti příslušných soudců ve věci.

[11] Nejvyšší správní soud jen pro úplnost poznamenává, že v rozsudku ze dne 30. 9. 2005, čj. 4 As 14/2004 - 40, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že postavení soudců ve vztahu k místopředsedovi soudu, u něhož sami působí, kdy takový místopředseda může v zákonem stanovených případech vykonávat ve vztahu ke jmenovaným soudcům úkoly státní správy, by mohlo zavdat objektivní pochybnost o nepodjatosti těchto soudců. O takovou spojitost se však v daném případě nejedná, neboť rozvrhem práce určení soudci nemají rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí funkcionáře soudu, u něhož sami působí.

[12] O případné podjatosti soudců městského soudu nesvědčí ani jiná skutečnost obsažená ve spisu. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v řízení nebyly zjištěny žádné důvody, pro které by bylo možné pochybovat o nepodjatosti všech soudců správního úseku Městského soudu v Praze v této věci. Jelikož ve věci nebylo zjištěno, že by o věci nemohli rozhodovat soudci městského soudu, nebyla naplněna ani podmínka pro přikázání věci jinému soudu. S odkazem na shora uvedené důvody proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 8. srpna 2012

JUDr. Jan Passer
předseda
senátu